

Arrest

nr. 28 775 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat W. SMET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine en afkomstig te zijn uit Kirkuk. Sinds 2002 zou u aan de slag zijn gegaan als timmerman in Kirkuk. Op regelmatige basis zou uw baas bezoek hebben gekregen van een aantal vrienden. U zou zich hierover echter nooit vragen hebben gesteld. Kort voor uw vertrek naar België zou uw baas aan u gevraagd hebben 200 à 250 kistjes te maken voor het plaatsen van explosieven onder minibussen. Hij zou aan u ook gezegd hebben dat hij lid was van Ansar al-Sunna. U zou gezegd hebben dat u hierover moest nadenken, maar uw baas en zijn vrienden zeiden dat u dit moest doen, zoniet zou u worden gedood. U zou nog drie dagen gaan werken zijn en nadien zou u ondergedoken zijn bij een tante in Kirkuk. U zou einde juli 2008 uw land

hebben verlaten en op 10 augustus 2008 in België zijn aangekomen. Daags nadien vroeg u hier asiel aan.

B. Motivering

Na uw gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u ter staving van uw asielrelaas een woonstkaart en een nationaliteitsbewijs van uw vader neerlegt. Deze documenten werden ter verificatie voorgelegd aan de Federale Politie, die oordeelde dat het nationaliteitsbewijs een vervalsing betreft en dat er ook met betrekking tot de woonstkaart ernstige twijfels rijzen. Door het neerleggen van dergelijke documenten heeft u getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden en doet zulks afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd bij het administratief dossier gevoegd.

Er dient ook te worden vastgesteld dat er een aantal incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen dienen te worden vastgesteld. Zo stelt u in het interview van 03/10/2008 dat u meer dan vijftig stuks van dergelijke kistjes moest maken (gehoorverslag CGVS p.4), terwijl u in het interview van 12/02/2009 stelt dat u tussen 200 à 250 stuks diende te maken (gehoorverslag CGVS p.4) en u in het interview van 30/03/2009 stelt dat u er tussen 250 à 300 kistjes diende te fabriceren (gehoorverslag CGVS p.4). Ook omtrent de frequentie dat deze zogenaamde terroristische vrienden van uw baas op bezoek kwamen heerst er onduidelijkheid. In het interview van 12/2/2009 stelt u dat deze vrienden éénmaal om de twee weken (gehoorverslag CGVS p.4) op bezoek kwamen, terwijl u stelt in het interview van 30/03/2009 dat deze vrienden tot zesmaal per maand langskwamen bij uw baas (gehoorverslag CGVS p.3). Ook stelde u tijdens het interview van 03/10/2008 dat u niet meer wist van de plannen van de terroristen, behalve dan dat u kisten moest maken om explosieven in te steken die dan aan de onderkant van een minibus zouden worden geplaatst (gehoorverslag CGVS p.4). In het interview van 12/02/2009 stelt u ook dat men u gezegd had dat deze kisten zouden geplaatst worden aan de onderkant van de bussen, maar voegt u eraan toe dat het hier specifiek de bussen betrof die gratis zouden rijden bij de verkiezingen (gehoorverslag CGVS p.5). Aangezien deze feiten de kern van uw relaas betreffen is het niet geloofwaardig dat u niet bij machte blijkt te zijn hieromtrent coherente verklaringen af te leggen.

Voorts dient aangestipt dat het weinig geloofwaardig is dat uw baas u, zonder dat er in de voorbije jaren ooit allusie werd gemaakt op diens activiteiten, plots zou hebben gevraagd om kistjes voor het opbergen van explosieven te maken en er u daarenboven ook nog werd gevraagd dergelijke explosieven zelf te gaan plaatsen (gehoorverslag CGVS 03/10/2008 p. 4, gehoorverslag 12/02/2009 p.4). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen hechte band had met uw baas, noch met diens vrienden en is het bijgevolg, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal niet logisch dat uw baas u zou betrekken bij dergelijke preciaire acties daar er van kan worden uitgegaan dat hij hierbij enkel mensen zou betrekken van wiens toewijding hij overtuigd was. U brengt daarenboven geen enkel begin van bewijs aan aangaande uw tewerkstelling die aan de bron van deze problemen zou liggen.

Het is verder ook bevreemdend dat u nooit klacht zou hebben ingediend bij de politie (gehoorverslag CGVS 03/10/2008 p.4; gehoorverslag CGVS 12/02/2009 p.5; gehoorverslag CGVS 30/03/2009 p.4). U kende in het verleden immers nooit problemen met de politie en u werd ook niet in het bijzonder geïsoleerd. Daar u niet in het bijzonder actief was in de politiek, noch een ander bijzonder profiel had zijn er geen redenen waarom u niet op hun bescherming zou kunnen rekenen.

Door het gebrek aan bewijsmateriaal en uw incoherente en weinig logische verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen.

Het CGVS wenst op te merken dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit Kirkuk (Centraal-Irak), uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdende met de actuele situatie in Centraal-Irak de status van subsidiaire bescherming toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen

uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker put zijn beroep uit de schending van de Conventie van Genève, de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de vereiste van uitdrukkelijke motivering zoals verwoord in de motiveringswet van 29 juli 1991.

Hij stelt een authentiek nationaliteitsbewijs en woonstatteest van zijn vader aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) te hebben overgemaakt en ontkent ten stelligste dat het zou gaan om een vervalsing of dat hij getracht zou hebben de asielinstanties te misleiden.

Verzoeker ontkent dat er incoherenties waren tussen de opeenvolgende verklaringen. Hij stelt dat uit de verklaringen blijkt dat bepaalde zaken bij het vertalen verloren gegaan zijn.

Aangaande het aantal kistjes dat hij moest maken betoogt verzoeker dat het de bedoeling was dat hij meer dan vijftig kistjes per dag zou maken, zodat in totaal gestreefd zou worden naar een groter aantal kistjes, met name rond de 250. Volgens verzoeker zijn de in de bestreden beslissing geciteerde verklaringen weinig incoherent. Een vast aantal was immers niet vooropgesteld, doch wel een streefdoel dat ongeveer moest worden gehaald.

Met betrekking tot de frequentie van de bezoeken van de terroristen aan zijn baas houdt verzoeker voor dat hij telkens stelde dat deze mensen in bepaalde periodes om de twee weken kwamen, doch soms ook tot zes keer per maand. Blijkbaar werden deze gegevens door de tolk telkens niet beide vertaald.

Betreffende de plannen van de terroristen voert verzoeker aan dat hem tijdens het interview in oktober gevraagd werd of hij weet had van meer plannen, terwijl in het interview van februari expliciet werd gevraagd of hij wist voor welke bussen de explosieven waren bedoeld.

Verzoeker wenst te onderstrepen dat hij vijf en een half jaar voor zijn baas heeft gewerkt en hij steeds een goede verstandhouding met hem heeft gehad.

Dat hij geen begin van bewijs bijbrengt acht verzoeker logisch aangezien hij hals over kop is moeten vertrekken en zijn leven en veiligheid liet primeren boven het verzamelen van bewijsmateriaal.

Hij wenst tot slot te benadrukken dat het CGVS enerzijds de subsidiaire beschermingsstatus toekent omdat het ervan overtuigd is dat er een tekort aan bescherming is, doch anderzijds als laatste motief voor de weigering van de vluchtelingenstatus stelt dat het bevreemdend is dat hij nooit klacht indiende bij de politie. Deze kan immers zichzelf niet eens beschermen, laat staan een burger.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoekers louter ontkenning dat het door hem bijgebrachte nationaliteitsbewijs en woonstattest vervalsingen zouden zijn is geenszins dienstig ter weerlegging van de bestreden motivering dienaangaande. Hij brengt geen concrete elementen aan die vermogen afbreuk te doen aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het nationaliteitsbewijs een vervalsing is en dat er ook met betrekking tot het woonstattest ernstige twijfels rijzen (administratief dossier, stuk 16: documenten). Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn asielaanvraag bedient van niet authentieke documenten, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker voor het overige geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn tewerkstelling, die aan de bron ligt van zijn asielmotieven. Hij brengt evenmin enig ander begin van bewijs bij omtrent zijn voorgehouden asielmotieven. Nochtans verklaarde verzoeker dat er in december 2008 bij hen een dreigbrief werd bezorgd door de terroristen en hij daarna nog contact had met zijn familie. In deze brief zou zijn broer door de terroristen gevraagd zijn geweest om verzoeker of zichzelf uit te leveren omdat verzoeker er verantwoordelijk voor werd gehouden dat één van hun leden werd gearresteerd. Volgens verzoeker had zijn broer deze brief naar een internetcafé gebracht om te scannen en op te slaan, doch verzoeker zou hem hebben gezegd de brief zelf te bewaren (administratief dossier, stuk 7, p.2, 6). Dat verzoeker, in het licht van deze verklaringen, nalaat de vermelde dreigbrief voor te leggen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van zijn problemen. De bewijslast berust immers in beginsel bij verzoeker, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken daarvan, hiervoor een aannemelijke verklaring moet geven.

Verzoeker legt manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande de actoren die hem zouden vervolgen. Hij verklaarde gedurende het laatste gehoor, gevraagd naar zijn vrees, uitdrukkelijk dat hij Ansar Al Sunna vreest. Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zouden zijn baas en diens vrienden immers aan hem hebben verteld dat zij lid waren van Ansar Al Sunna (administratief dossier, stuk 3, p.4; stuk 7, p.4-5; stuk 9, p.4). Dit kan geenszins worden gerijmd met hetgeen verzoeker in de vragenlijst aangaf, met name dat hij niet weet tot welke groepering zijn baas behoort (administratief dossier, stuk 13, p.2).

Tevens legt hij tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment waarop hij zou zijn beginnen werken en het moment waarop zijn problemen zouden zijn begonnen. In de vragenlijst, die werd opgemaakt op 22 augustus 2008, gaf hij aan dat hij zo'n vier jaar geleden de school verliet en begon te werken (i.e. in 2004) (administratief dossier, stuk 13, p.2). Bij het CGVS verklaarde hij dat hij bij zijn baas werkte sinds 2002. Hij verklaarde tevens dat hij voor zijn baas werkte tot 25 juli 2008, dat hij vijf dagen voor zijn vertrek te weten kwam dat deze lid was van Ansar Al Sunna, wanneer hij zijn opdracht zou hebben gekregen, en dat hij nadat hij stopte met werken nog is ondergedoken in Kirkuk bij zijn tante (administratief dossier, stuk 9, p.2, 4). Gedurende het laatste gehoor beweerde verzoeker dat hij wist dat zijn baas voor Ansar Al Sunna werkte sedert juli 2007. Hij zou tevens in juli 2007 zijn opdracht hebben gekregen. Even verder beweerde hij nogmaals dat hij tot juli 2007 voor zijn baas werkte. Tevens verklaarde verzoeker dat hij reeds op 25 juli 2008 het land verliet (administratief dossier, stuk 3, p.4).

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent zijn opdracht. In de vragenlijst gaf hij aan: *"hij vroeg me om een speciale kist te maken om explosieven in op te bergen"* (administratief dossier, stuk 13, p.2). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS stelde hij dat hij *"meer dan vijftig"* stuks moest maken en dat er twee maten waren, namelijk twintig op dertig cm en twintig op vijftien cm (administratief dossier, stuk 9, p.4). In het daarop volgende gehoor verklaarde hij dat hij ongeveer *"200 à 250 stuks"* diende te maken en dat het ongeveer twintig tot vijftientwintig minuten duurde om één stuk te maken. Hij gaf tevens aan dat de maten vijftientwintig op dertig cm en tien op vijftien cm waren. Zijn baas zou hem hebben verteld dat hij zich niet hoefde te haasten (administratief dossier, stuk 7, p.4-5). Gedurende het laatste gehoor gaf hij aan dat hij 250 tot 300 stuks moest maken en dat zijn baas hem aanmaande sneller te werken (administratief dossier, stuk 3, p.4). Dat verzoeker slechts een streefdoel had dat ongeveer moest worden gehaald, kan niet verklaren waarom hij hieromtrent incoherente verklaringen aflegt. De voormelde verklaringen zijn niet vatbaar voor interpretatie en laten geen ruimte voor de nuancering die hij post factum tracht aan te brengen, te meer daar zijn bewering als zou hij meer dan vijftig stuks per dag hebben moeten maken praktisch onmogelijk lijkt in het licht van zijn verklaring dat hij twintig tot vijftientwintig minuten werkte aan één stuk.

Verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande hetgeen gebeurde nadat hij zijn opdracht kreeg. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij weigerde de opdracht te doen en dat zijn baas hem met de dood bedreigde. Verzoeker zou niet meer naar zijn werk gegaan zijn, vijf dagen zijn ondergedoken en zijn gevlucht (administratief dossier, stuk 13, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij zou hebben gezegd dat hij het eens moest bekijken en in overweging nemen. Vervolgens zouden ze hem hebben verteld dat hij het niet moest overwegen maar doen, anders zouden ze hem doden. Verzoeker zou hebben ingestemd en de volgende dag aan het werk gegaan zijn, zodat zij niet zouden vermoeden dat hij weg zou gaan. Hij zou nog drie dagen zijn gaan werken en daarna zijn ondergedoken (administratief dossier, stuk 9, p.4). Tijdens het tweede gehoor gaf hij aan dat hij nog twee dagen ging werken (administratief dossier, stuk 7, p.5).

Wat betreft verzoekers allusie op vertaalproblemen, dient te worden opgemerkt dat nergens uit het dossier blijkt dat er zich een dergelijk probleem zou hebben voorgedaan. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Hij gaf aan dat de vermelde inlichtingen oprecht zijn en ondertekende het verslag voor akkoord nadat het hem werd voorgelezen in het Sorani (administratief dossier, stuk 14). Ook de vragenlijst, dewelke werd opgesteld met behulp van dezelfde tolk, werd door verzoeker voor akkoord ondertekend, nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Sorani. Hij bevestigde uitdrukkelijk dat zijn verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 13). Tijdens de gehoren bij het CGVS werd aan verzoeker steeds gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, gemeld moesten worden, hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen. Hij kreeg bovendien de kans om bijkomende opmerkingen te maken, doch maakte nergens opmerkingen omtrent het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (administratief dossier, stukken 3, 7 en 9). Derhalve kan verzoekers post factum bewering omtrent vertaalproblemen niet worden aanvaard, te meer daar de hoger geciteerde verklaringen niet voor interpretatie vatbaar zijn.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers beweerde asielmotieven. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en is in zijn hoofde niet voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoeker, gezien de actuele situatie in Irak, zijn afkomst van Kirkuk, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er zijn in het dossier geen elementen die nopen tot een andere conclusie. Derhalve wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS